

ချစ်မ

ကျွန်တော်က မချစ်၍
ကျွန်တော်ကို မချစ်သော

အခန်း (၁)

“ဒါလေးကိုများ ရေးရယ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“မရယ်နဲ့ နော် ... ဒေါ်လာ နှစ်ရာပေမယ့် ဒီမိန်းမ ရူးသွားနိုင်တယ် ...

”

“အေးဟဲ့ ... ရုပ်ကို ကြည့်ပါဦး ... ခစ် ... ခစ် ...”

“အံ့မယ် ... ပြန်လာကြပြီး ဘာတွေ သဘောကျနေကြတာလဲ ...”

ညဘက်ကျမှ သူငယ်ချင်းတွေ စုမိကြပေမယ့်
ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းမှာ လုပ်ကြသည့် အမွန်နဲ့ ရေးကတော့ အချိန်တိုင်း
လိုလို အတူတူပဲ ဖြစ်၏။

သူမကပဲ ရေးရဲ့ စိတ်ကို အသိဆုံးဖြစ်ကာ မသိတဲ့ လူက မေးလာတိုင်း
အဖြေထွက် လာပြီဆို သူမဆီက ...၊

“နယူးယောက်မှာ ရာထူးရာခံနဲ့ အလုပ်လုပ်နေပြီးတော့ဟယ် ... ဒင်
နာမှာ တစ်ခါတလေ ဒေါ်လာနှစ်ရာဖိုးလေး ရှင်းလိုက်ရတာကို သွေးတ
က်နေလို့ ...”

“ဒေါ်လာ နှစ်ရာ တောင်လား ... ”

ရွဲ့တာလား ... တကယ် ကိုယ့်ဘက်ကလားတော့ မသိ ...၊

နန္ဒာက မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့် နေရာမှ ထလာကာ ...

“ငါတို့ ရေးလေးက ပိုက်ဆံ ဒီလောက် နှမြောတတ်တဲ့ ဥစ္စာ သွေးတက်ပြီပေါ့ ... နင်တို့ က မစာမနာ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေကြတာလဲ ...”

“နန္ဒာ ... နင်က ဘယ်ဘက်ကလဲ ...”

“ရေး ဘက်ကပေါ့ ... နင်တို့ က ရေးကို ဝိုင်းရယ်နေကြတာ ငါ ကြည့်မနေနိုင်လို့ ...”

“ဒီလိုလား ... ခစ် ... ခစ် ...”

အမွန်နဲ့ လုံမေတို့ က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်စပစ်ပြီး ရယ်ကြတုန်း ...

ပြီးတော့ အလှအပတွေ ပြင်ဆင်ထားတာတွေကို ဖြုတ်၍ ကိုယ့်အိပ်ရာဘေးက မှန်တင်ခုံ စင်မြင့်လေးတွေပေါ်မှာ ဒီတိုင်း လှမ်းတင်လိုက်ကြကာ ...

“နင်က မသိဘဲနဲ့ နန္ဒာရယ် ... ဒီမိန်းမ ရာထူးတိုးတယ်လေ ငါတို့ က အဲဒါလေးကို နည်းနည်းလေးပဲ ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ ပြောတာပါ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ လင်းမင်းထွန်းတို့ လည်း ရောက်လာရော ... လူတွေတစ်ပြုံကြီး ဖြစ်သွားပြီး အောင်ဦးက ကြက်ဆင်သားလေး စားချင်တယ် ... ဝေလနဲ့ ဂျွန်က ...”

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့ ... သူများ ပိုက်ဆံကုန်တာကို တော်တော်ပဲ ပျော်ရွှင် မြူးထူးနေကြ ...”

ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ကိုယ့်အိပ်ရာမှာ ကိုယ်ထိုင်ပြီး တစ်နေ့တာ ကုန်ကျစရိတ်တွေ တွက်ချက်နေမိပေမယ့် ဒီလောက် သောင်းသောင်းဖြဖြ ရယ်မောနေကြတော့ စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ပစ်လိုက်မိသည် ။

ပြီးတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ပိတ်ကာ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထည့်ထားလိုက်ရင်း ...

“ဒေါ်လာနှစ်ရာ မကဘူး သိရဲ့ လား ... နောက်ထပ် ရှန်ပိန်နှစ်ခွက်က ယူသေးတယ် ... အဲဒီကောင်တွေ လွန်ကို လွန်တာ ...”

“အေးလေ ... ရေး အရမ်းချွေတာမှန်း သိလို့ အဲဒါ တမင်လုပ်တာ ...”

“နန္ဒာရယ် ... သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ တမင်လုပ်တာလည်း ခင်လို့ စတာပဲဥစ္စာ ... ဘာပြောလို့ ရမှာ လဲ ... ရေးက ပွစိပွစိ ပြောနေလေ ... ဂျန်က လက်တို့ ပြီး တစ်ဝတစ်ပြ စားလေ ...”

“ဟုတ်ပဲ ... ဂျန်နဲ့ မင်းထွန်းက အရမ်း အစသန်တာပဲ ...”

“အစသန်တာ မဟုတ်ဘူး ... အစားကို သန်တာ ... ယောက်ျားလေးတွေ ဖြစ်ပြီး စားလုံးကြီး သောက်လုံးကြီး ...”

ရေးက ပြောနေရင်း ရှုံ့မဲ့ ကဲ့ရဲ့ လေသည်။ ။

ပြီးတော့ ခေါင်းအုံးအောက် ထည့်လိုက်သည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ယူတော့မလို ဖွင့်ကြည့်၏။

မယူဘဲ ခေါင်းအုံးအောက်ကို ထပ်ထိုးထည့်၍ ပက်ခနဲ လှဲချလိုက်တာ ...

“ငါ့မှာ တစ်လတစ်လ သင်တန်းစရိတ်နဲ့ ဟောဒီ အဆောင်လစာနဲ့ ..”

“ဒီလောက် ကုန်မှာ စိုးရင်လည်း အလုပ်ထဲက အဆောင်မှာ ပဲ နေရအောင်လေ ... ငါတို့ က နှင့်ကြောင့် လိုက်အကုန်ခံ နေရတာနော် သင်တန်းမတက်လည်း ဖြစ်တယ် ... တစ်ည သုံးနာရီ အလုပ်

ထွက်မလုပ်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ...”

“အေးလေ ...”

“ဘာအေးလေလဲ ... နင်တို့ ငါ့ကြောင့် အလုပ်လုပ်ဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံ
တွေ စုမိနေတာ ... ပုန်မကန်နဲ့ ...”

“ပြောပြတာလေ ... ပိုက်ဆံ စုမိတာ ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် ငါတို့ က
တော့ နင့်လောက် မဆိုးဘူးနော် ရေး ... နင်ကတော့ ပေါင်မုန့်နဲ့ ငါးသေ
တ္တာ ရေနဲ့ မျှောချပြီး တစ်နေကုန် လိုက် ... ပေါင်မုန့်ကြမ်းပေါ် ချိစ်လေး
မစို့မပို့တင်ပြီး မျိုချနေလိုက် ...”

“ကဲဟယ် ... နင်တို့ ကလည်း ...”

“အေးလေဟယ် ... တော်ကြပါတော့ ...”

အမွန်ကပါ စိတ်ကောင်းလေးဝင်ပြီး တားသံ ထွက်လာ၏။ တကယ်
တော့လည်း တကယ်ပဲမို့ ...

“စုတာလည်း စုပေါ့ ရေးရယ် ... ငါတို့ က နင် ရိုးသားတာ ကြိုးစား
တာကို သဘောကျပါတယ် ... အဲဒါကြောင့် ပိုပြီးတော့လည်း ခင်တယ် ..
. တစ်အုပ်စုလုံးမှာ နင့်ကိုပဲ ဦးစားပေး ဆုံးဖြတ်စေခဲ့တာလည်း
အဲဒါကြောင့်ပဲ ... ငါတို့ ခုလို ပြောနေတာက ကဲ့ရဲ့ နေတာ မဟုတ်ဘူး
ဟ ... နင့်ကို အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲ အမြဲတမ်း မြင်နေရတာ စိတ်မ
ကောင်းလို့ ...”

“ဘာမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ ... တစ်ပြည်ရပ်ခြားမှာ အလုပ်လာလုပ်
ပုံကြတာ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း မဟုတ်ဘူး ဟ ... အပန်းဖြေဖို့ လ
ည်း မဟုတ်ဘူး ...”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ...”

“ဟိုဟာကလည်း ဟိုဟာပဲ အမွန် ...”

ရေးက လှဲနေရာကနေ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ ခေါင်းအုံးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူ ပိုက်ထား၍ ...

“အမေရိကမှာ နေခဲ့ဖူးတိုင်း အမေရိကန် ဖြစ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ ...”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဒီကပြန်ရင် နိုင်ငံခြားပြန် ဗိသုကာတွေ ဖြစ်ပြီလေ ... လာကြတုန်းကလည်း တစ်အုပ်စုလုံး ညီတယ် ... ဒီမှာ လိမ်လိမ်မာမာ နေကြတယ် ... အလုပ်လုပ်တယ် ... ငွေစုတယ် ... ပြန်ကြမယ် ဆိုရင်လည်း လေးယောက်စလုံး ညီညွတ်ပြီးသား ...”

နှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ကြပေမယ့် ရေးက ခေါင်းတွင် တွင် ခါ၏

။

“ငါက အဲဒီလိုနဲ့ ပြီးဖို့ မဟုတ်မှန်း နင်တို့ သိသားနဲ့ ...”

“ရေး ...”

“နင် အခု ဒီဇိုင်နာသင်တန်း တက်နေတယ် ... မိတ်ကပ် ဆံပင် ပညာတွေလည်း နင် ပါလိုက်တာပဲ ...”

“ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ငါ့ဘဝကို စီးပွားရေး လောကထဲမှာ ပဲ ပြည့်စုံချမ်းသာအောင် ဖန်တီးမှာ ...၊ ပညာတတ် ဖြစ်နေရုံနဲ့ ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ ဘဝကို မရနိုင်တာ နင်တို့ သိပါတယ် ...”

ကိုယ့်ခုတင်တွေမှာ အသီးသီး ထိုင်မိကြပြီးမှ လုံမေက ရေးရဲ့ ခုတင်ခြေရင်းမှာ လာပြောင်းထိုင်ကာ ...

“သိကြတယ်လေ ရေးရယ် ... ငါတို့ က နင် အရမ်းပင်ပန်းနေလို့

ပြောနေတာပါ ...။ “ကြာကြာဝါးမယ့်သွား အရိုး ကြည့်ရှောင်ရတယ်”တဲ့ .
..။ နင်တို့ မှာ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာ ... ပြီးတော့ နင့်အစ်မ
က သူချစ်တဲ့ သူနဲ့ လက်ထပ်သွားပြီ ... စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေနေ
တယ် မို့လား ...”

“အေးလေ ... ကလေးလေးတောင် ရနေပြီ ... ချစ်စရာလေး ...”

တူမအသံ ကြားတော့ ရေးမျက်နှာလေး ပြုံးယောင်သမ်းလာ၏။

“ငါတို့ တွေလည်း ဒီမှာ အလုပ်လာလုပ်ကြတာ အိမ်ပစ်ရာပစ်နဲ့
လေးနှစ်တောင် ကျော်နေပြီ ...”

“ဟုတ်တယ် ... နင်က မိဘတွေ မရှိတော့ပေမယ့် ငါတို့ က ရှိကြ
သေးတယ် ... ပြီးတော့ နင့်လိုပဲ မပြည့်စုံကြတဲ့ မိသားစုတွေပါပဲဟယ် ...
ဒါပေမဲ့ နင် ပူသလောက်တော့ ငါတို့ မပူပါဘူး ... ဒီမှာ ငါတို့ ကြိုးစားကြ
မယ် ... ရသလောက် စုနေကြတယ် ... ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အတိုင်း
ပြည့်မြောက်တာနဲ့ ပြန်ကြဖို့ လည်း အဆင်သင့် ... အားလုံးကို
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ဖြတ်သန်းကြတာ မကောင်းဘူးလား ...”

“မကောင်းဘူး ...”

ရေးကတော့ ဒါမှ ဒါပဲ တင်းခံနေ၏။ ကော်ဖီရောင်သမ်းနေသော ပ
ခုံးသာသာ ဆံနွယ်လေးတွေက ရွှေအိုရောင် လက်နေကာ ဖြူနုဝင်းနေ
သည့် မျက်နှာလေးနှင့် တင့်တယ်နေတဲ့ သူ ...။

မျက်နှာ မသွယ်မပိုင်း ... ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်နှင့် ရေးက ဘယ်လိုနေ
နေ ချစ်စရာကောင်း၏။

ဒီလေးယောက်ထဲမှာ သူမလောက် လှတာ သူမပဲရှိကာ ဘယ်သူမှ မ
ယုံနိုင်လောက်အောင် ဘဝအတွက် ရည်မှန်းချက် ကြီးနေခဲ့တာလည်း

သူမပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

“ငါ နင်တို့ ကို ပြောထားပြီးသားပါ ... ငါ အမေရိကကို လာဖို့ အတွက် မမက သူ့ချစ်သူဆီက ငွေတွေ ယူခဲ့ရတာ ...၊ ပြီးတော့ အဲဒီငွေကလည်း ကိုလူဇော်က အိမ်ဝိုင်းတစ်ခြမ်း ရောင်းထားတဲ့ သူ့မိဘဆီကနေ ပြန်ချေးပေးထားခဲ့တဲ့ ငွေတွေလေ ...”

“ဘယ်လောက်မှ လည်း မများ ဘဲနဲ့ ရေးရယ် ...”

“အခု ငါ အလုပ်အကိုင် ကောင်းလာလို့ ဒါက သိပ်မများ တဲ့ ငွေ ဖြစ်လာပေမယ့် ဟိုမှာ တော့ အများကြီး တန်ဖိုးကြီးနေတုန်းပဲ ...”

“သူတို့ လက်ထပ်ပြီးပြီ ... ဘာမှ ပြန်ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ နင့်အစ်မ ပြောပြီးပြီပဲ ...”

“ဒါကြောင့်လည်း ငါ မြန်မာနိုင်ငံပြန်ဖို့ အပူတပြင်း မလုပ်တော့ဘဲနဲ့ ခုလို အကြာကြီး နေလိုက်တာပေါ့ဟာ ... ဒါပေမဲ့ ငါ ပြန်ရင် ဒါကို ပြန်ပေးချင်တယ် ... ကိုလူဇော်ကလည်း သူဌေးမှ မဟုတ်ဘဲဟာ သူတို့ လက်ထပ်ခဲ့ပြီးမှ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေကြတာလည်း ရှိနိုင်တာပဲ ... တမင်တကာ ဘာမှ မပြောဘဲ နေတာလို့ ငါ ခံစားမိနေတယ် ...”

“တွေ့လား ... နင်ကိုက သိနေတာကိုလည်း ပူ ... မသိတာကိုလည်း ရှာကြံတွေးပြီး ပူ ...”

“ထားလိုက်ပါဟာ ... သူတို့ က ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တာကိုး ... ပြီးတော့ အမြွှာညီအစ်မလေ ... ချစ်ကြတာကိုတော့ ဝေဖန်မနေပါနဲ့ ...”

ရယ်စရာတွေ ပြောဆို စနောက်ခဲ့ကြပြီး စီးပွားရေးတွေ ပါလာတာနှင့် လေးယောက်စလုံး သက်ပြင်းတွေ ချ ... မရယ်နိုင်ကြတော့ဘဲ ...

“နင်က မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဒီခိုင်နာလုပ်ငန်းကိုပဲ တန်းလုပ်တော့မှာ လား ...”

“မမနဲ့ တိုင်ပင်ဦးမှာ ပါ ...”

“ငါကတော့ နင်နဲ့ အတူတူ သင်တန်း တက်ထားပေမယ့် နင့်လောက်မှ မတော်တာ ... မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်ရင် ဟိုဟာလည်း လုပ်မယ် ... ဒီဟာလည်း လုပ်မယ် ...”

“ဟမ် ... ဘယ်လို အမွန် ...”

“ဗီသုကာလေ ... ပြီးတော့ ရေးက လုပ်ငန်းတွေ ထူထောင်လို့ အဆင်ပြေနေရင် ရေးနဲ့ လက်တွဲမယ် ... နှစ်ဖက် ခွထားမှာ ကို ပြောတာ ...”

လုံမေက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ထောင်ကာ တစ်ဖက်က ဘယ်ကိုသွား .. . တစ်ဖက်ကို ညာကိုသွားတဲ့ ပုံ လုပ်ကာ အမွန် နှစ်ဖက်ခွပြီး ဘယ်လို ဖြစ်ကျန်ခဲ့မလဲ ဆိုတာကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ သရုပ်ဖော်၏။

အမွန်က တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း လုံမေမျက်နှာကို ခေါင်းအုံးနဲ့ လှမ်းပေါက်သည် ။

လုံမေက ခေါင်းအုံးကို ရှောင်လိုက်ပြီးမှ ...

“မတွေးရဲစရာပဲ အမွန်ရယ် ... အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ဂျွန်က ပြောတာ .. သူတို့ ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက လူမည်းတစ်ကောင် အမွန်ကို မေးနေတယ် ... နောက်တစ်ခါ သူတို့ အခန်းကို အမွန်ကို ခေါ်မလာနဲ့ တဲ့ ... တော်ကြာ မက်မွန်သီးလေး အမေရိကမှာ ကျန်နေခဲ့လိမ့်မယ်တဲ့ ...”

“အံ့မာ ... အဲဒီ ကပ္ပလီကို ငါက ...”

“တော်ပါ အမွန်ရယ် သူ့ကို ရှေ့တန်း တိုက်စစ်မှူးမှန်း

သိလိုက်တည်းက ရှင်က ဖိုက် ... ဖိုက် ... ဖိုက် ဖြစ်နေတာ ...”

လုံမေက လက်ငါးချောင်းကို စုလိုက် ကျုံ့လိုက် လုပ်ပြနေကာ အမွန် ဒေါသတကြီး ထလာတာ မြင်သည် နှင့် ချက်ချင်း ထပြေးသည်။ ။

“မိန်းမ ... သူများကို ကဲ့ရဲ့ ရမယ်ဆိုရင် ပုံနဲ့ ... ပတ်နဲ့ ... လာပါ ... လာစမ်းပါ ...”

“ မဟုတ်ဘူး လေ ... ပြောပြတာ ... နင့်ကို လူမည်းနဲ့ ညားသွားမှာ စိုး ... အ ... အမေ့ ...”

ခုတင်တွေကို ပတ်ပြေးရင်း ခေါင်းရင်း ခေါင်းဖျားတွေကနေ ခုန်တက်လို့ တက်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူကမှ မလျှော့ ...။

ထိုစဉ် အဆောင်ပိုင်ရှင် ကပြားမလေးက တံခါးမှန်ချပ်ကနေ စာထောင်ပြု၏။

ပြီးတော့ ရေးကို လက်ညှိုးထိုးလျှင် ...

“ရေး ... ရေး ... ဟိုမှာ စာ ...”

လုံမေက ပြေးနေရင်း ရေးကိုလည်း အကြောင်းကြားသေးသည်။ ။ အခန်းထဲမှာ ပြေးတဲ့ လူနဲ့ လိုက်တဲ့ လူကို အားပေးအားမြှောက် လက်ခုပ်တီးပေးနေကြကာ ရေး စာထွက်ယူပြီး အသံတွေနဲ့ ဝေးအောင် မီးဖိုဆောင်လေးရှေ့မှာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။

“ညီမလေး ...”

မမဆီက စာမှန်း သိလိုက်တော့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ စာက တော်တော်ရှည်ပုံပေါ်ကာ စာရွက် သုံးရွက်အပြည့် ...။

အဆက်အသွယ် မပြတ်ကြပေမယ့် သတိရကြောင်း ... မာကြောင်း

သာကြောင်းတွေကို မေးလိမ့်ပြီ ပြောနေကျပါ ...။

ဒီရောက်ပြီးကာမှ စာပို့လိုက်တာဆိုလို့ တေးကဗျာလေးရဲ့ တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့မှာ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး ပို့တုန်းကပဲ ဖြစ်သည် ။

စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေတာကို တွေးမိရင်း စာကို အလျင်စလို ဖွင့်ဖတ်လိုက်မိ၏။

နင် ဒီစာကို ဖတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ငါ လူ့လောကကြီးထဲမှာ မရှိနိုင်တော့ဘူး ရေး ...၊

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ဘာမှ မရှိခဲ့တဲ့ ငါ့ဘဝကို ငါ မလိုချင်တော့ဘူး ... ဒီသောကတွေကို အဆုံးသတ်ဖို့ ငါ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် နင့်ကြောင့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး ...၊

ငါ နင့်ကို စိတ်မချနိုင်သမျှ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ခါးစည်းခံနေခဲ့ရတာ နင် သိရဲ့ လား ...

ခုတော့ ဒါတွေကို အဆုံးသတ်ချင်ပြီ ... နင် သိထားသင့်တာတွေကို လည်း ပြောခဲ့ချင်တယ် ...

တကယ်တော့ ငါ့ချစ်သူ ကိုဇော်နဲ့ ငါ လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့ သူဌေး ဦးဓနဂုဏ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတာ ...၊

“ဟဲ့ ... ရေး ... ဘာတွေ ပါလို့ လဲ ...၊ နင့်အစ်မဆီကလား ...”

အမွန် အနားရောက် လာပြီး မေးလည်း မေးကာ စာကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်၏။ လုံမေက နောက်ကနေ အမွန်လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ ...

“ဟိုမှာ ... မျက်နှာပေါ်က ရာသီဥတုကို ကြည့် ...၊ လာခဲ့ ... ဒီကို ...”

“အေးလေ ... သိပ်စပ်စုတဲ့ မိန်းမ ... လာခဲ့ ...၊ ငါတို့ ထားကြတဲ့ စည်း

ကမ်းချက်တွေကို အလွတ်ရွတ်ပြ ... မပြနိုင်ရင် နင့်ကို လူမည်းနဲ့ ကြိုက်
နေပါပြီလို့ မြန်မာနိုင်ငံကို ခုချက်ချင်း မေးလ်ပို့ အကြောင်းကြား
လိုက်မှာ နော် ...”

သူတို့ အာရုံတွေနဲ့ သူတို့ ပြန်လည် လုံးထွေးသွားချိန်မှာ ရေးရဲ့ စာရွက်တွေ ကိုင်ထားသော လက်တို့ က ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေခဲ့လျက် ...

နင် စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ ကိုဇော်ဆီကလို့ ပဲ ငါ ညာထားခဲ့တာ ... တကယ်တော့ ငါ့ကို ဦးမနဂုဏ် ကိုယ်တိုင် သဘောတူ ချေးတာပါ ...။ ကိုယ့်အလုပ်သမားမို့လို့ ငွေထုတ်ပေးပြီး ကူညီတာမျိုး လုပ်ခဲ့တယ် ... ငါသုံးစွဲပြီးကာမှ အလုပ်ထဲက ငွေတွေကို အလွဲသုံးစား လုပ်သလိုလို ... ငွေတွေ ထပ်ဖျောက်ပြီး နှစ်ရပ်ပေါင်းပြီး ငါ့ကို ပြန်ဆပ်ခိုင်းတယ် ...။

အဲဒီလိုနဲ့ မမ သူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတာ ... ကိုယ့်အဖေအရွယ်ကြီးကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြင်ကြင်နာနာ ပေါင်းနိုင်ပါ့မလဲ ညီမလေးရယ် . .. နင် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ...။ ပြီးတော့ သူ့သားက မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ဘာနဲ့ နှိုင်းပြရမှန်းတောင် မသိဘူး ...။

ငါ သူ့အဖေကြောင့် အသက်တိုရတယ် ဆိုတာလည်း သင်းကတော့ ပျော်နေမှာ ပေါ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါတွေကို ငါမှ မပြောရင် နင် ဘယ်တော့မှ သိရတော့မှာ မဟုတ်လို့ ပြောပြခဲ့တာ ... ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြီးပါစေတော့ ရေးရယ် ...

ငါ နင့်အတွက် ဘဝတက်လမ်း ဖွင့်ပေးနိုင်ခဲ့လို့ ကျေနပ်တယ် ... ငွေကြောင့် ဘယ်သူ့အောက်မှ မကျရှုံးရအောင် ကြိုးစားနော် ... ငါ့အဖြစ်ကြောင့် နင့်ကို ပိုကြိုးစားစေချင်တာ ... ဒီလူတွေကို နင် မုန်းဖို့ မဟုတ်ဘူး ...။

ဒီစာကိုဖတ်ပြီး တက်ကျိုးမသွားရဘူး ... ရွက်ဖွင့်ဖို့ ပဲ ပြင်ဆင်ပါ ...

မြန်မာနိုင်ငံကို ချက်ချင်း ကောက်ပြန်လာဖို့ လည်း စိတ်မကူးပါနဲ့ ... ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ပြီးဆုံးပါစေ ...။

မမကိုချစ်ရင် မမ စကားကို နားထောင်ပါ ... မြန်မာနိုင်ငံကို ငါ့ညီမချက်ချင်း ကောက်ပြန်လာလို့ လည်း ညီမလေးကို ကြိုဆိုမယ့်လူ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဘဝကို နာကျင်မှုတွေနဲ့ ရင်းပြီး ဝမ်းစာရအောင် ရှာစမ်းပါ ...။

ညီမလေး မမလို အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ဝေးပြီး နှစ်သက်မြတ်နိုး အားကိုးချင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေ ...

နောက်ဆုံးအနမ်းဖြင့် ...

မမ

“မမ ... မမ ... မသွားပါနဲ့ ...။ မဟုတ်ဘူး ... အဲဒါတွေက အစစ်အမှန်တွေ မဟုတ်ဘူး ... ရေး အိပ်မက်မက်နေတာ ...”

ရေး ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်ရင်း ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိ၏။

“ရေး ...”

ရေး ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

ရေး အဖြစ်ကို နန္ဒာနဲ့ လုံမေက အရင်မြင်သွား၏။ အမွန်က စာရွက်လေးတစ်ရွက် ရှာဖွေထုတ် လာပြီး အားပါးတရ ရွတ်ဖတ်နေ၏။

“ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစား၍ ဝင်ငွေတိုးစေမည် ...။ လူမျိုးခြား ... ဘာသာခြားကို မနှစ်သက် လက်မထပ်ဘဲ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အမိနိုင်ငံတော်ဆီ အရောက်ပြန်မည်။ မိမိနိုင်ငံမှာ သာ ကိုယ်ပိုင် စီးပွား ... ပွား ... ဟင် ...”

စာတွေ ဖတ်နေရင်းမှ ရေးတို့ သုံးယောက်ကို သတိထားမိသွားကာ .

..

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ...”

သူမ မေးတာကို ဘယ်သူမှ လှည့်မဖြေနိုင်ကြပေ ...။

ရေးက သူမ စားပွဲရဲ့ အံဆွဲထဲက စက္ကူအိတ်လေး တစ်လုံးကို ထုတ်ရှာနေကာ အထဲက ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ခဏလေးပဲ ထုတ်ယူကြည့်၍ .

..

“တောက် ...”

“ဗြီး ... ဗြီး ...”

“အမျိုးယုတ်သွေး ... ကဲဟယ် ... ကဲ ...”

“ရေး ...”

“ဟော့တော် ...”

အမွန် တအံ့တဩ ရေရွတ်ရင်း ရေး လက်ထဲက အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြ လွင့်ကျကုန်ကြသော ဓာတ်ပုံ အပိုင်းအစ တို့ ကို ငေးကာ သူမကိုင်ထားသည့် စာရွက်လေးကိုပါ ယောင်ရမ်း လွှတ် ချမိလျက် ...

ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါသနည်း ...။

* * *

အခန်း (၂)

“ဆည်းဆာ ...”

အာခေါင်ခြစ် အော်လိုက်သလို ဂုဏ် အသံက စူး၏။ ဆည်းဆာခြေ လှမ်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

“တောက် ...”

လက်က ဆွဲထွက်လာသည့် ကျောပိုးရှုံ့အိတ် သေးသေးလေးကို ဆို ဖာပေါ် ပစ်ပေါက်တင်ခဲ့လျက် ဂုဏ်က ဧည့်ခန်းကနေ ပေါ်တီအောက်ကို ခြေသုံးလှမ်းလောက်နှင့် ချက်ချင်း ရောက်သွားကာ ...

“အခု မင်းခြေလှမ်းက ဒီကားကိုလား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဒါ ... မင်း စီးရမယ့် ကားလား ...”

“ဘာ ...”

ဆည်းဆာက တံခါးပေါ်တင်လိုက်ပြီးသည့် လက်ကို ပြန်ဖြုတ်၍ ဂုဏ်မျက်နှာကို စေ့စေ့လှည့်ကြည့်သည်။ ။

“ဒီမှာ ဂုဏ်ထည်ဝါ ... ငါက သူဌေး ဦးနေဂုဏ်ရဲ့ ဇနီး ... ငါ စီးချင်ရင် ဒီကားတင်မကဘူး ဦးနေဂုဏ်ကိုပါ နှာဖွားကြိုးတပ်ပြီး စီးလို့ ရတယ် ...”

“ဘာ ... ပြောတယ် ...”

“ဒုန်း ...”

ဆည်းဆာရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆောင့်တွန်း ပစ်လိုက်ကာ သူမ ကား
ဘော်ဒါမှာ ကျော ကပ်ကျသွားသည် နှင့် ဂုဏ် လက်တစ်ဖက်က အရှိန်နဲ့
မြောက်တက်သွား၏။

“သား ...”

သူ့လက် ပြန်မကျမီ ဦးခနဂုဏ်က ထိုလက်ကို အချိန်မီ ဖမ်းဆွဲထား
လိုက်ပြီး ...

“မလုပ်ပါနဲ့ ...”

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ့ကို ဒီမိန်းမ ဘာပြောလိုက်သလဲ သိလား ... ဘယ်
လောက် မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းမလဲ ...”

ဆည်းဆာ မျက်နှာလေးက ဒေါသနှင့် ထိတ်လန့်ခြင်းရော၍ ခဏ
လေးပဲ ပျက်ကျသွားကာ ဦးခနဂုဏ် ရောက်လာသည် နှင့် နှုတ်ခမ်းကို
မဲ့၍ သားအဖနှစ်ယောက် ရှေ့မှာ ခပ်မိန့်မိန့် ပြန်ရပ်၏။

“နင်က ငါ့ကို မိုက်ရိုင်းတယ် ပြောရအောင် ... ကိုယ့်ဖအေရဲ့ ဇနီးကို
မင်းတွေ ... ငါတွေနဲ့ ထိုးမယ်ကြိတ်မယ် ဖြစ်နေတဲ့ နင်ကတော့ ဘယ်
လောက် ယဉ်ကျေးနေလို့လဲ ...”

“မင်းက ငါ့အမေ ဖြစ်ချင်သေးတယ် ဟုတ်လား ... ဒီပုံစံမျိုးက ငါ့အ
မေ ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

ဆည်းဆာက နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ မျက်တောင် ကော့ကော့တို့ နှင့် မျက်နှာ

လေးကို တမင်မော့သည် ။ ခြောက်လက်မ ပွိုင့်ဒေါက်နှင့်
ဖိနပ်မြင့်ပေါ်မှာ အနီရောင်စကက်တို ကျပ်ကျပ် ရင်ပြတ်အင်္ကျီ အသား
ပျော့လေးနှင့် ကိုယ်ဟန်ကို လှလှပပလေး လက်ပိုက်၍
ခပ်စောင်းစောင်း ကနွဲ့ကလျ ရပ်၏။

ကော်ဖီရောင် အပေါ်ထပ် အင်္ကျီရှည်သာ မပါပါက သူမပုံစံသည် ...

“နင့်အဖေက နုနုငယ်ငယ်ကိုမှ ကြိုက်တာလေ ... အဘွားကြီး ကြိုက်
ရင် သူ့အရွယ် အဘွားကြီးတွေထဲက ရှာယူမှာ ပေါ့ ... အဲဒါကြောင့် ငါက
လှသည် ထက် လှ ... နုသည် ထက် နုအောင် နေရတာ ... ဦးဓနဂုဏ်
ပြော လိုက်လေ ...”

“တောက် ... မင်း ... မင်းကွာ ...”

“တော်ပြီ သား ...၊ ဆည်းဆာ ... မင်း သွားစရာရှိတာ သွားတော့လေ
...”

ဆည်းဆာက ဟွန့်ခနဲ မဲ့လိုက်ပြီးမှ ကားထဲ ဝင်ထိုင်သည် ။

“မောင်ဝင်း ... ဟေ့ ...”

ဦးဓနဂုဏ်က ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ...

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ... ဒရိုင်ဘာ မလိုပါဘူး ... ကားလေးစီးစလုံး ဝပ်ရှော့
ရောက်နေပေမယ့် ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ကားတွေ ရှိသေးတာပဲ ... ဦးဓနဂုဏ်
အမြော်အမြင် ရှိရင်တော့ ရှိုးရွန်းမ်မှာ ကားသွားကြည့်ထားလေ ...”

ပြောနေရင်း စက်နှိုးကာ ...

“ကားမောင်း မကျွမ်းကျင်လို့ ဟိုတိုက် ဒီတိုက် တိုက်မိ အပြစ်မြင်ပြီး
မှတ်လောက်အောင် ထားမယ်ဆိုလည်း ရတယ်နော် ဆည်းဆာတို့ က

ဘဝသမား ... ဘာတွေ ရှိရှိ မရှိရှိ ...”

“ဟာကွာ ... ဒီမိန်းမ ...”

“ဒုန်း ...”

ထွက်သွားသည့် ကားနောက်မြီးကို ထိထိမိမိ လွှဲကန်ပစ်လိုက်၏။

ထိုချိန်မှာ ပဲ ဦးဓနဂုဏ် စိုက်ခနဲ ယိုင်လဲသွားလျှင် ...

“သူဌေး ...”

လူယုံ ဦးကျော်ထွန်း၏ အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရမှ ...

“ဖေဖေ ...”

ဂုဏ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခြေအနေတွေတည်းက ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကို သူ သတိထားမိခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ အမုန်းတရားနှင့် ဒေါသတွေသာ ဆထက်ထမ်းပိုး ပိုမို များ နေခဲ့လျက် ...

“ကိုကိုကြီး ...”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ ... သွား ...”

တေးကဗျာဆိုတဲ့ ကွဲစိကွဲစလေးကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိခဲ့တဲ့ သူ့မျက်နှာကိုပဲ တကြည့်ကြည့် ...၊

ဘယ်လိုစကားမျိုးမှ အကောင်းနဲ့ လည်း နားမထောင် ... ကောင်းကောင်း လည်း မပြောခဲ့ဖူးဘဲ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုပဲ လာပြော၏။

ထိုပြဿနာသည် အဲဒီ ပေါက်စနမလေး စကားမပီခင်တည်းကနေ တောက်လျှောက် ဒီအတိုင်း ...၊

“မေမေ့ ...”

“ဘာလဲ ...၊ သွား ... သွား အထဲပြန်ဝင်နေ ... မလိုက်ရဘူး ...”

“မီးမီး လိုက်ချင်လို့ ပါ ...”

“အို ... မလိုက်ရပါဘူး ဆိုမှ ...”

ဒီကောင်မလေး မအေဆီကလည်း ယုယနွေးထွေးမှု မရခဲ့ရှာပေ ...၊
ကိုယ့်ဘာသာလည်း မခေါ်ချင်ပေမယ့် ဆည်းဆာဆိုတဲ့ မိန်းမ
နွားမတမ်း သားမခင်သလို အချိုး ချိုးနေတာကျတော့လည်း ဒေါသတွေ
ဖြစ်နေမိပြန်သည်။

ဒီအိမ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ...၊

“တောက် ...”

မနေချင်ပေမယ့် နေနေရသည်။ မမြင်ချင်တာတွေလည်း မြင်ရ၏။
သူ တက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးကျော်ထွန်းက အနားရောက်
လာ၏။

“သူဌေးလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး ... လူလေးရယ် ... အပြော
အဆို ဆင်ခြင်ပါ ... ဒေါသကို လျှော့ပါ ... ဆည်းဆာပန်းချီနဲ့ တုပြိုင် ဒေါ
သဖြစ်နေရင် သူက သူဌေးကို ဂရုစိုက်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး ... လူလေး ကို
ယ့်အဖေ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် သူဌေးကို ပြန်ငဲ့ရမှာ ...”

“ဖေဖေက ဘာရောဂါ ဖြစ်နေတာလဲ အဘ ... ဘယ်တုန်းကမှ ဘာ
ရောဂါမှ မရှိခဲ့ဘဲနဲ့ သူ လုပ်ချင်ရာလည်း လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ ... အခု ဒီမိန့်ကို ထိ
န်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်နေလို့ ကောက်ရတဲ့ ရောဂါလား ...”

“ဟင် ...”

ဦးကျော်ထွန်းက ရုတ်တရက် ဘာမှ မပြောပြခဲ့ပေ ...။

“အဘက ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းတွေ ချနေတာလဲ ...။ ကျွန်တော် ဒီကို လာတာ ... ဒီမိန်းမနဲ့ ဖေဖေ့ကို မကွဲကွဲအောင် တိုက်ထုတ်ဖို့ ... ခုတော့ ကျွန်တော်ကချည်း လက်သီးဆုပ် အံ့ကြိတ်နေခဲ့ရတယ် ... ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အရှုံးပေးနေရအောင် တမင် ရောဂါပြနေတာလား ...”

“အဲဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး လူလေးရယ် ...”

“မဟုတ်ရင် ဘာလဲ ...။ ဒီမိန်းမယုတ် ဖေဖေ့ကို ရအောင် ယူထားပြီး တော့ ...။ ခုကျမှ ...”

“မဟုတ်ဘူး ဂုဏ် ... လူလေး ထင်တာ အဲဒီကနေ စပြီး မှားခဲ့တာ ... ဆည်းဆာပန်းချီကို သူဌေးကပဲ မတရားတဲ့ နည်းနဲ့ ဖြားယောင်းပြီး ရအောင်ယူခဲ့တာ ...”

“ဘယ်လို ... အဘ ... အဘ ပြောတဲ့ စကား ဘယ်လောက် အပြစ်ကြီးတာ အဘ သိရဲ့လား ... အဲဒါ စော်ကားတာနော် ...”

ဦးကျော်ထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပေမယ့် မျက်နှာကို တွင် တွင် ငုံ့ထားကာ ...

“အဘက သူဌေးအတွက် အသက်တောင် ပေးဝံ့တဲ့ သူပါ ... သူဌေးက အဘရဲ့ ညီဆိုလည်း ဟုတ် ... သားဆိုလည်း ဟုတ်တယ် ... ဟောဒီ ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ အရိပ်မှာ အဘ ဒီအချိန် ဒီအရွယ်အထိ လူလေးရဲ့ ဖေဖေ ငယ်ငယ်တည်းက အတူနေလာခဲ့တာပါကွယ် ...”

ဦးကျော်ထွန်းရဲ့ စကားတွေကို ဂုဏ် ရုတ်တရက် နားမလည်ခဲ့ပေ ...

ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း သူဌေးက ခွင့်ပြုလို့ ပြောပြတာပါ ... သူဌေးကိုယ်တိုင်က ပြောပြချင်ပေမယ့် လူလေး သိထားပြီးမှ သူထပ်ပြီး ပြ

ည့်စုံအောင် ပြောပြဖို့ ဆန္ဒရှိနေတာ ...”

“ဘာအကြောင်းတွေကိုလဲ ...”

“မိန်းကလေးကို သူဌေး သဘောကျပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ဘယ်လို ယူထားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ...”

ဆည်းဆာပန်းချီ ဆိုသည့် စာရင်းကိုင် မိန်းကလေးကို စာရင်းတွေ ဖိ နှိပ်ချုပ်နှောင်၍ သိမ်းပိုက် ရယူထားခဲ့သည် ဆိုတာ သူ မယုံနိုင် ...

ဖေဖေက အစဉ်အဆက် ချမ်းသာပြည့်စုံစွာ ဆင်းသက်လာခဲ့ကာ လူ ကုံထံ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမြတ်ခဲ့တဲ့ သူပါ ...!

ဖေဖေလိုလူက ဒီလို လုပ်ယူပါ့မလား ...

“မိန်းကလေးကလည်း ချောချောလှလှလေး ဖြစ်တယ် ... သူ့မှာ လည်း အားနည်းချက်တွေ များ နေတော့ ကိုယ့်အပေါ် အလွယ်တကူ ပစ်ကျမလာနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်တဲ့ စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ရအောင် ယူခဲ့တာပဲ ...”

“အဲဒီလို ယူနိုင်ခဲ့တော့ရော သူ အခု စိတ်ချမ်းသာ နေရလို့ လား ...”

“ဒါမျိုးက မှားပြီဆိုမှ နားလည်ကြတာမျိုးပဲ ... ပြီးတော့ မိန်းကလေး ကို သူ နေရာတကာ ခွင့်လွှတ်နေခဲ့တာ အကြောင်းရှိတယ် ...”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“မိန်းကလေးမှာ ...”

အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုး ရှိနေသည် ဆိုသည့် စကားကို ထပ်ကြားလိုက်သဖြင့် ထိုချိန် မှာ သူ့မျက်နှာ ဘယ်လောက်ထိ ပျက်ယွင်းခဲ့သလဲ ဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားမိကာမှ သတိရ၏။

“ဒါ ... ဒါဆို ဖေဖေမှာ လည်း ဖြစ်နေပြီပေါ့ ...”

“မဟုတ်ဘူး ... သူဌေးကနေ ဆည်းဆာကို ကူးစက်ခဲ့တာ ...”

“ဟာ ... အဲဒါ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး ...”

ဒီအဖြစ်ကြောင့် သူ ဖေဖေဆီကို ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။

“ဟုတ်တယ် သား ... ဖေဖေဆီကပဲ ... ဒါပေမဲ့ ဒီရောဂါ ကူးစက်ရခြင်း အကြောင်းတွေထဲက တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာ မှန်တယ် ... လိင်ကိစ္စကြောင့် လုံးဝ မဟုတ်ဘူး သား ... ဖေဖေကို ဒါ တစ်ခုကို ယုံကြည်ပေးပါ ... ဆည်းဆာကို “မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်”သလို ဘာတွေ ဖြစ်လာမှာမှ မကြောက်ရွံ့ မတုန်လှုပ်မိအောင် ချစ်ခဲ့မိတာ အမှန်ပဲ ... ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ တဏှာရူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ဖေဖေ ဘာမှ မမှားခဲ့ဘူးဆိုရင် သူ့ကြောင့်ပေါ့ ဖေဖေ ...”

“ကာယကံရှင်ထက် ပိုမသိချင်ပါနဲ့ သားရယ် ... ဖေဖေသာ ကိုယ့်ရောဂါကို သိလျက်နဲ့ ဆည်းဆာကို ဒုက္ခပေးခဲ့မိတာ ...”

“ဒါဆို ... ဟိုကောင်မလေးကရော ... တေးကဗျာ ...”

“သမီးလေးကို မွေးပြီးမှ ပါ ...”

“ဒါဆို မကြာသေးဘူးပဲ ဖေဖေ ... ဒီရောဂါကို ကုလို့ ရနေပါပြီ ... ဖေဖေကို ...”

“နေပါစေတော့ သား ... ဆည်းဆာက ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ဘူး ... သူမကြာခင် ဖေဖေကို ခွဲသွားတော့မှာ ... ဘာဖြစ်လို့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး ဆက်ရှင်နေရမှာလဲ ...”

“ဟာ ... ဖေဖေ ... အဲဒါ မဟုတ်ဘူး နော် ...”

“ဖေဖေစကားကို နားထောင်ပါ သားရယ် ... ဆည်းဆာ အပေါ်မှာ ဖေဖေ မတရားမှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့တာ အများကြီးပါ ... သူလည်း ဖေဖေကြောင့်ပဲ မကြာခင် သွားရတော့မှာ ပါ ... သူ ပျော်သလို နေပါစေ ... သားက သည်းခံပေးပါ ...”

ဖေဖေရှေ့မှာ သူ ဘာမှ မပြောခဲ့သော်လည်း ဒါကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ လက်မခံနိုင် ...။

ဖေဖေက မယုံခိုင်းလည်း ဖေဖေကို သူ ယုံကြည်သည် ။ ဒီလို ရောဂါ တွယ်ကပ် လာရလောက်အောင် ဖေဖေက အသွားအလာ အနေအထိုင် စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ သူ မဟုတ်ပေ ...။

ဘာလုပ်လုပ် ... ဘယ်လိုနေနေ တစ်စက်လေးမှ အမြင်မတော်သော ဆည်းဆာပန်းချီသည် သာ ဒီရောဂါပိုး သယ်ဆောင်သူ ဖြစ်ရမည်။ အထပ်ထပ်တွေးရင်း ဒီတိုင်းပဲ သတ္တုချလိုက်မိ၏။ သို့သော် ...

“သားနဲ့ သမီးငယ်လေးအတွက် ဖေဖေ ပိုင်ဆိုင်သမျှ တစ်ဝက်စီ ပေးခဲ့မယ် ... ဆည်းဆာရော ကျေနပ်ရဲ့ လား ... ကိုကြီးတို့ သူတို့ အတွက် ခုလို ပေးခဲ့မှ ...”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ဦးဓနရယ် ... ဘာအမွေလဲ ... အဲဒါတွေကို ဘယ်သူက မက်နေလို့ လဲ ... ရှင်ကြီးပဲ မသေခင်လေး သေချာထုပ်ပိုး သိမ်းထားပါ ... နောက်ထပ် ကျွန်မထက် နုတာ ငယ်တာလေးတွေရင် အမောပြေ လက်ဖျစ်တီး ခေါ်လို့ ရအောင်ပေါ့ ... ဟွန်း ... ရှင် လိုချင်တာ ရဖို့ ငွေတွေလိုတယ်လေ ... ကျွန်မအတွက် မလိုဘူး ...”

အားလုံးရှေ့မှာ ပြောချလိုက်တာ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ...။ ပြီးတော့ ဂုဏ် မျက်နှာကို မေးဆတ်၍ ...

“အမွေတစ်ဝက် ပေးရတော့မယ်ဆိုပြီး ရှင့်သား သွေးတက်ဆောင့်ဦး
မယ် ... တေးကဗျာကို ခေါင်းထဲ ထည့်မနေနဲ့ ... ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ကို
ယ်ကိုတောင် မပိုင်ခဲ့တာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ လည်း မပူဘူး ... ဘယ်သူ
ကို ဘယ်လို စီမံခဲ့မယ်လို့ လည်း မတွေးမိဘူး ... တေးကဗျာကို ဒီအိမ်မှ
လူဦးရေထဲ မထည့်လည်း ရတယ် ... ကျွန်မကို မျက်နှာပူဖို့ မလိုဘူး ...”
တဲ့ ...။

တော်တော် မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းမ ...၊

ကိုယ်က မုန်းရမလား မှတ်ပါသည် ။ သူကိုယ်တိုင် မွေးထုတ်ထားပြီး
သူကချည်းပဲ မုန်းပြနေတာ ဆရာခေါ်လောက်သည် ။

“ဟဲ့ ... ဝေးဝေး နေစမ်း ... ငါ နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောနေတယ်နော်
...”

သူမ အခန်းအောင်းလာခဲ့သော နေ့များ ထဲက တစ်နေ့မှာ ဧည့်ခန်း
ကလွန်သည် နှင့် စကားသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည် ။

သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာရင်း နားစွင့်ထားမိဆဲ ...၊

“နင့်ကို ငါ လိုချင်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ... နင့်ကို မြင်တိုင်း ငါ့ဘဝကို
သနားလွန်းလို့ ...၊ သွား ... သွား ... ဟဲ့ ... မယ်စိန် ...”

စိန်စိန် ကမန်းကတန်း ပြေးလာပေမယ့် အခန်းတံခါးနားမှာ သူ့ကို
မြင်လိုက်တော့ တုံ့သွား၏။

လူမြင်သွားသဖြင့် ဆက်ကွယ်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ဝက်ဟ
ထားသည့် အခန်းရှေ့က အဖြတ် ...၊

“တောက် ... သွားဆို မသွားဘူး ... ကဲဟာ ...”

“ဒုန်း ...”

“အား ... မေမေ ... ဟီး ... ဟီး ...”

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် ခဏလေးမှာ ပဲ ကလေးကို ခုတင်ပေါ်က နေ ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်ခြင်း ...၊ တေးကဗျာ ပုံခနဲ လဲကျသွားခြင်းက ဆက်တိုက် မြန်ဆန်စွာ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ...

“မင်း ဒီလောက်တောင် လူစိတ် မရှိလှချေလား ... မင်း ဘယ်လို မိန်းမလဲ ...”

မျိုသိပ် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရမှာ ကို ဘယ်လိုမှ မျိုသိပ်ချိန် မရလိုက်ဘဲ အခန်းထဲကို သူ ဘယ်လို ရောက်သွားခဲ့မှန်း မသိ ...၊ ပြီးတော့ သူမနည်းတူ သူ ဘယ်လိုမှ ကြင်နာလို့ မရခဲ့သော တေးကဗျာကို ပြေးကောက်လိုက်မိ၏။

သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်ဆောင့်လွှတ်မိကာ ...

“မယ်စိန် ...”

မယ်စိန် ပြေးဝင် လာပြီး ကလေးကို ခေါ်ထုတ်သွားကာမှ ...

“မင်းလိုမိန်းမကို ငါ့အဖေ ဘယ်လို အင်အားတွေနဲ့ သည်းခံခဲ့သလဲ မသိဘူး ... ငါ ကြာကြာနေရင်တော့ မင်းကို လည်မျို ညှစ်သတ်မိတော့မှာ ...”

“အိုး ... လုပ်စမ်းပါ ဘယ်သူက ကြောက်နေလို့ လဲ ...၊ နင့်အဖေ ဖြစ်ဖြစ် ... နင့်အဘိုးဖြစ်ဖြစ် ... ရှိသမျှ ဘိုးဘေးတွေ စုပြုံလာလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး ... ဦးဓနုဂုဏ်ဆိုတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်း အတ္တသမားကြီးကို ငါ မသေခင် နောက်ဆုံး ထွက်သက်အထိ ဒုက္ခပေးသွားမှာ ... သူ အသက် မထွက်သေးဘဲ မြန်မြန် သေချင်လွန်းလို့ ကိုယ့်ဘာသာ တိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့

ပြေးဆောင့်ပစ်တဲ့ အထိ ...”

“အခု မင်း အရင် လုပ်လိုက်ပါလား ... မင်းက သေလောက်အောင် မုန်းနေတာဆိုတော့ မင်း အရင် သေသင့်တာလေ ... ဘယ်လိုလဲ ... ငါ ထူပေးမယ် ...”

“ငါ့ကို မမေးနဲ့ ... နင့်အဖေကို သွားမေးလိုက် ... လိုအပ်ရင် ထူပေးလိုက်ပေါ့ ... သူလည်း သေချင်နေတာ ...”

အခြေအနေတွေ အဆိုးဆုံးထိ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့လျက် ...၊ တင်းမာခဲ့သော အခြေအနေတွေ ဒီတိုင်းနဲ့ ပဲ ဆည်းဆာပန်းချီ ဆုံးသွားခဲ့၏။

ဖေဖေကတော့ ထိုအချိန်မှ စ၍ အခန်းအောင်းခဲ့တာ ထမင်းဟင်းတောင် ထွက်မစားတော့ပါ ...၊

ဘယ်လို အတိတ်က အကြောင်းကံတွေနဲ့ လဲ ...၊

* * *

အခန်း (၃)

“ကိုကိုကြီး ...”

“... ..”

“ကိုကိုကြီး ...”

ဟင် ...

ဂုဏ် ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မျက်နှာမော့၍ ရောက်တတ်ရာရာတွေ စဉ်းစားငေးမောနေခဲ့ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိပ်ပျော်သွားသည် တောင် မထင်ခဲ့ ...။

စီးကရက်ကတော့ တိုက်ပဲသွားတာပဲ ရှိကာ လက်တင်မှာ တင်ထားသည့် လက်ကြားမှာ မီးခိုးငွေ့ဖြူတို့ တလွန်လွန်နှင့် ရှိနေဆဲ ...

“ကိုကိုကြီး ...”

“ဘာလဲ ...”

“စိန်စိန်ကြီးက မံမန် စားမယ်တဲ့ ...”

“မစားသေးဘူး ...”

သူ ဒါပဲ ပြောကာ စီးကရက်ကို ခွက်ထဲ ပစ်ချလိုက်ပြီး နေရာမှ ထသည်။ ။

သနားစရာ အကြောင်းအချက်တွေ ခိုင်လုံစွာ ဘယ်လိုရှိနေနေ ဒီမိန်း

မကို သူ ဘယ်လိုမှ နားလည်ပေးလို့ မရပါ ...။

ထိုသို့သော ငြိုငြင်မှုများ ထဲမှာ တေးကဗျာဆိုသည့် ကလေးငယ် လေးပါ ပါနေခဲ့လျက်

“ဟိတ် ... ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ ...”

“ကိုကိုကြီးကို စောင့်နေတာ ...”

အပြာနုရောင် နှစ်ထပ်တွန့်နှင့် ဂါဝန်တိုတိုဝဲဝဲလေးက ခြေထောက် က အဖြူရောင် ဖိနပ်လေးရယ် ... တေးကဗျာက အရုပ်မလေးလို ချစ်ဖို့ ကောင်းနေ၏။

စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး ချစ်တဲ့ စိတ် မဖြစ်ဘဲ ရှုံ့မဲ့ ခေါင်းခါသွားခဲ့တာ ... ဂုဏ်ပဲ ဖြစ်ကာ ...

“မစောင့်နဲ့ သွား ... မစားဘူးလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား ... ဘာ လေးမှန်း မသိဘူး ... သွားတော့ ...”

မုန်းတာ မဟုတ်ပေမယ့် 'ကိုကိုကြီး'လို့ ခေါ်ခံနေရတာကိုပဲ ရှက်နေ မိသည် ။

ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ် ဦးဦး ဒါမှ မဟုတ် လေးလေး ဘာညာ ဒါပဲ ဖြစ် သင့်တာ မဟုတ်ဘူး လား ...

ခုကျတော့ ကိုယ့်တူမအရွယ် ... ကိုယ် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရင်လည်း ဒီ အရွယ်လေးက ကိုယ့်သမီးလောက်ပဲ ရှိတာ ...၊

ဒါကို မောင်နှမ လာဖြစ်နေရသည့်အဖြစ်က ရှက်ဖွယ်လိလိ ...

“ကလေး ဘာလို့ ငိုသွားတာလဲ လူလေး ...”

သိပ်မကြာခင် ဦးကျော်ထွန်း ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ သူ သိပြီး

သား ...၊

“လူလေးရယ် ... ကလေးက ...”

“အဘ ...”

သူ ကျောခိုင်းနေရာကနေ တံခါးဘက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ ...

“ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကြောင့်လို့ ကျွန်တော် ပြောပြီးသား ... အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုပြောပါ ... ဘယ်လို ဆက်ဆံပါတော့ လာမပြောပါနဲ့ ... တတ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ရှေ့ထိ ရောက် မလာစေနဲ့ ဗျာ ...”

“ရောက်မလာအောင် ထားဖို့ ဆိုတာ ကလေးက သက်မဲ့အရုပ်လေး တစ်ရုပ်မှ မဟုတ်တာ လူလေးရယ် ... လူလေး ရှိတဲ့ နေရာကိုပဲ ရှာဖွေပြီး သူ့ဘာသာသူ ရောက်ရောက်နေတဲ့ ကိစ္စ ...”

“ဒါဆိုလည်း သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတာတွေပဲ ... ကျွန်တော် ဘယ်လို နေနေ ... အဘ ဘာမှ လာမမေးပါနဲ့ ... လာလည်း မပြောနဲ့ ... လွှတ် ထားလိုက် ...”

ဦးကျော်ထွန်း ခေါင်းတခါခါနှင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုစဉ် ထမင်းပန်းကန်နဲ့ ရေဘူးလေး တင်ထားသည့် လင်ပန်းလေးနှင့် မယ်စိန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကာ ...

“မယ်စိန် ...”

“ရှင် ...”

“သူဌေး ထမင်း စားရဲ့ လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းလေးပဲ ...”

“အင်း ... ရပြီ ...”

ဦးကျော်ထွန်း လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ဆုပ်ရင်း မျက်နှာ မသာမယာနှင့် ခဏ ငိုငံနေ၏။ ပြီးမှ ...

“ကလေးကို တတ်နိုင်သမျှ မျက်စိအောက်က မပျောက်စေနဲ့ ...၊ ပြီးတော့ သူ့အစ်ကိုဆီ ရောက်သွားတယ်ထင်ရင် အုပ်မိအောင် လိုက်ခေါ် ... ကြားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

ဦးကျော်ထွန်း မယ်စိန်နဲ့ အတူ လျှောက်လာရင်း ကလေးဆီကို လာခဲ့မိသည် ။

သို့သော် တေးကဗျာသည် ...

“ကိုကိုကြီးကို ချစ်တယ် ... ကိုကိုကြီးကို ချစ်တယ် ... ကိုကိုကြီးကို ချစ်တယ် ...”

အရပ်လေး ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားရင်း ပခုံးလေးတွေ တုန်အောင် ရှိုက်နေသေးသည် ။ ပြီးတော့ ရေရွတ်နေတာ တစ်စက်လေးမှ မနား ...

“သမီးလေး ...”

ဦးကျော်ထွန်းက တေးကဗျာ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေး ထိကိုင်ကာ ...

“ချစ်ရင် မီးမီးကို ဘာဖြစ်လို့ ဆူတာလဲ ဟင် ...”

“သမီးတို့ ဖေဖေကြီး ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ သူ စိတ်ညစ်နေတယ်လေ ...”

မျက်ရည်ကြောင်းလေးတွေနှင့် မျက်နှာလေးက ဦးကျော်ထွန်းပြော

သမျှကို နားလည်ချင်နေသော မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေကြောင့် ပို၍ သနားစဖွယ် ဖြစ်နေရကာ ...

“ဒါဆို ကိုကိုကြီးက စိတ်တွေ ခဏခဏ ညစ်နေမှာ ပေါ့ ...”

“အင်း ... ဟုတ်တာပေါ့ ... သမီးလေးက ကိုကိုကြီး စိတ်ညစ်နေမှန်း သိရင် အနားမသွားနဲ့ နော် ...”

“ဒါဆို မီးမီးက ဘယ်သူနား သွားရမှာ လဲ ဘိုးဘိုးကြီး ...”

ဦးကျော်ထွန်း မဖြေရသေးခင် သူမဘာသာ စဉ်းစားမိသွားသလို ပြန်မော့ကြည့်၍ ...

“ဖေကြီးက နေမကောင်းလို့ မီးမီးနဲ့ စကား မပြောနိုင်ဘူးတဲ့ ...၊ စိန်စိန်ကြီးက မီးဖိုချောင်ထဲထိ မီးမီး မလိုက်ရဘူးတဲ့ ... အေးပုံတို့ ကလည်မီးမီးနဲ့ မကစားဘူး ... မီးမီး ဘယ်သူနဲ့ မှ စကား မပြောရတော့ဘူးလားဟင် ...”

“ဘဘကြီးရှင့် ... သူဌေးက ကလေး ခေါ်လာပေးပါတဲ့ ...”

အေးပုံက မလှမ်းမကမ်း ရောက် လာပြီး ခေါင်းလေးငုံ့ရင်း သတင်းပို့သည် ။ သူဌေးဆိုတာ သူမလေးရဲ့ အဖေကို ပြောတာမှန်း သိနေသဖြင့် တေးကဗျာ ဝမ်းသာအားရလေး ထရပ်၏။

“ဖေကြီး ခေါ်နေပြီ ဘိုးဘိုး ...”

ဦးကျော်ထွန်း ကလေးကို ကောက်ချီလိုက်ပြီး ဦးဓနဂုဏ် အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့သည် ။ ဦးဓနဂုဏ်သည် ပိန်လိုချည့်နဲ့ သော မျက်နှာနှင့် ဒရင်းမ်ဘက်ဒ်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေကာ ...

“သမီး ...”

“ဖေဖေကြီး ...”

တေးကဗျာက ဖအေရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်တော့သည်။ ။

ဦးခနဂုဏ် သမီးငယ်လေးကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေကျ လာ၏။

သူရယ် ... ဆည်းဆာပန်းချီရယ် ... သမီးလေး တေးကဗျာရယ် သုံး ယောက်မှာ ဘယ်လို ဆိုးရွားတဲ့ အထိ အတိတ်က ကံကြမ္မာ ပါလာခဲ့တာ လဲ ...။

သူဌေး ...

ဦးကျော်ထွန်း မတ်တတ်ကနေ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့၍ ...

ကလေးရှေ့မှာ တော့ မပျော်ပေမယ့် ပျော်ရွှင်တဲ့ ပုံစံ နေသင့်တယ်လို့ အကြံပြုပါရစေ ...”

ကလေးကို ပွေ့ဖက်ထားရင်း မျက်တောင်ဖျားတို့ ထိ စိုစွတ်လာသည့် မျက်ရည်စတို့ ကို ဦးကျော်ထွန်း အသံကြားမှ သတိရ၏။

“ကလေးက ကလေးအရွယ်လေး ငယ်သလောက် သူ့အမြင်တွေထဲမှာ သာယာချမ်းမြေ့မှု တစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိခဲ့သေးပါဘူး . .. သူ့ဘက်က အားလုံးကို ချစ်သလောက် သူ့အပေါ်မှာ တော့ ...”

“မချစ်ဘဲ နေပါ့မလား ကိုကျော်ရယ် ... သမီးလေးကို ကျွန်တော်တင် မကဘူး ... သူ့အစ်ကိုကလည်း ချစ်ပါတယ် ... သူ့ရင်ထဲမှာ အချစ်ရှိတယ် ... တစ်နေ့နေ့ကျရင် သူ့ညီမကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာတွေ ပွင့်အံလာမှာ ပါ ...”

ထိုတစ်နေ့နေ့ဟာ သူ မရှိတော့တဲ့ နေ့ပဲ ဆိုတာကိုတော့ မပြောတော့

“သား အိမ်မှာ ရှိလား ကိုကျော် ...”

“ရှိတယ် သူဌေး ... ခေါ်ပေးရမလား ...”

ဦးဓနဂုဏ် ခေါင်းခါသည် ။ ပြီးတော့ နေရာမှ ထရပ်ကာ တေးကဗျာ လက်လေးကို ဆွဲ၍ စာကြည့်စားပွဲဆီ လျှောက်သွား၏။ သွားရင်း တိုးလျှာ သောလေသံနှင့် ...

“သူ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ် ... ဒီအိမ်မှာ မုန်းကြတာ မဟုတ်ဘဲ အချစ်ကတော့ ပျောက်ဆုံး နေခဲ့တယ် ... အချစ်ကို ခံစားမိကြပေမယ့် အချစ်ကြောင့်ပဲ ဒီမှာ တွယ်ငြိ နေခဲ့ကြတယ် ... ကျွန်တော့်ကို သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ...၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော့်ကို ထားပြီးတော့လည်း မသွားနိုင်ရှာဘူး ...”

ပြောနေရင်း သမီးလေးကို ပေါင်ပေါ် တစ်ဖက်ထားကာ စားပွဲပေါ်က လက်ပံတော့ပံကို ဖွင့်နေ၏။ ဒီထဲမှာ ဆည်းဆာနဲ့ သူ့ရဲ့ အရိပ်တွေ ရှိသ ည် ။

သမီးလေး ကိုယ်ဝန်နဲ့ ဆည်းဆာ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးခဲ့သလဲ ...၊ မီး ဖွားတဲ့ အချိန်မှာ သူ ဘယ်လောက်ထိ ပျာယာခတ်နေခဲ့သလဲ ...၊ ပြီး တော့ သမီးလေးကို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေ ...၊ ပြီးတော့ သမီး လေးရဲ့ မွေးနေ့တွေမှာ အားလုံး ပြုံးရယ်နေကြပေမယ့် သူ့အတွက် အပြုံးအရယ်မဲ့နေသော ဆည်းဆာရဲ့ အေးစက်သည့် မျက်နှာလေး ...၊

ဒါတွေကို သမီးလေးကို ဒီတိုင်း ကြည့်နေစေခဲ့သည် ။ သမီးလေး မေးသမျှကိုလည်း အမှန်အတိုင်းပဲ သူ ပြောခဲ့သမျှ

“ဖေဖေကြီးကို မေမေက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပဲဆိုးနေခဲ့တာလဲ ဟင် ...”

တေးကဗျာလေး ဒီတစ်ခါတော့ မေးလာခဲ့ပါပြီ ...၊

“ဖေဖေကြီးကို မေမေက မရယ်ဘူး ... ဒေါသတွေလည်း ထွက်နေတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် ...”

“သမီးကို ဖေကြီး ပြောပြခဲ့တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ မြင်တိုင်း မေးနေတာလဲ ...”

“ဖေကြီးကလည်း ဒါကိုပဲ ခဏခဏ ပြတာလေ ... မီးမီး ခဏခဏ ကြည့်နေရတာကိုး ...”

“မီးမီးက မကြည့်ချင်တော့ဘူးလား ...”

“ကြည့်ချင်တယ် ... ဖေဖေကြီးကို မေမေက ရယ်ပြတာ ကြည့်ချင်တာ ... မေမေက ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ ဟင် ...”

“မီးလေး မေမေက ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး မီးလေးရဲ့ ...”

“ဟင် ...”

“သူ ပြန်လာမှာ ပါ ...”လို့ အမြဲတမ်း ပြောခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့ ဦးမနုဂုဏ် အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်၍ ...

“မီးမီး မေးသမျှ ဖေကြီး အားလုံး အမှန်တွေပဲ ဖြေခဲ့တာပါ ဒါပေမဲ့ သမီး မေမေ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတာ ဖေကြီး မပြောရက်လို့ ညာခဲ့မိတယ် ...”

“မေမေက ပြန်မလာတော့ရင် ဘယ်ကို ထွက်သွားလို့လဲ ဟင် ...”

“တမလွန်ကို သွားပြီ သမီး ... တမလွန်ဆိုတာက သေဆုံးသွားတဲ့ လူတွေ ရောက်တဲ့ နေရာပေါ့ ... အခု မီးမီး မေမေ ဆုံးသွားတာ ငါးလကျော်ပြီ ...”

“မဟုတ်ဘူး ...”

သူ့ပေါင်ပေါ်ကနေ တေးကဗျာက လျှောချဆင်းကာ ခေါင်းခါ၏။ ပြီးတော့ ဖွင့်ထားသည့် ဗီဒီယိုဖိုင်ထဲက ဆည်းဆာရဲ့ ရယ်ပြုံးနေသည့် မျက်နှာလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“မေမေ ပြန်လာမှာ ... ကားလှလှလေးနဲ့ ခဏပဲ ထွက်သွားတာ ဘိုးဘိုးကြီး ပြောပြတယ် ... မေမေပြန်လာမှာ ...”

ဦးဓနဂုဏ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားကာ မျက်လုံးတွေပါ ပြာလာခဲ့၏။

သူလည်း ရက်ပိုင်းလောက်အတွင်းမှာ ဒါမှ မဟုတ် နောက် တစ်လနှစ်လလောက်ထိ အသက်ရှင်ခွင့် ရရင်တောင် သမီးလေးကို ထာဝရခွဲသွားရဖို့ အချိန်က နီးကပ်နေပါပြီ ...။

သူ ဘာဖြစ်လို့ အသက်ကြီးမှ အချစ်ကြောင့် ရူးမိုက်ခဲ့ရတာလဲ ...၊ မတရားမှုတစ်ခုကနေ မကောင်းမှုတွေ ဆက်တိုက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကာ သမီးလေး တစ်ယောက်တည်းကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအညစ်အကြေးတွေ စွန့်ထင်ခဲ့ရတာလဲ ...။

“သမီးရယ် ...”

ဦးဓနဂုဏ် သမီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာခဲ့လျက် ...

“ဖေကြီး သမီးလေးကို ဝတ္တရား မကျေနိုင်တော့ဘူး သမီးရယ် ... သမီးလေး ဖေကြီးကို မမုန်းပါနဲ့ ... ဖေကြီးကြောင့် မီးလေး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ ...”

“သူဌေး ...”

ဦးကျော်ထွန်းက ဦးခနဂုဏ် ထိုင်နေသည့် ဘေးမှာ ခူးထောက်ထိုင်ချ လိုက်ပြီး ကလေးရဲ့ ပခုံးလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက အသာလေးဆွဲလိုက် ကာ ...

“မီးလေး ... ဘာမှ နားမလည်သေးပါဘူး သူဌေးရယ် ... သူ နားလည်လာမယ့် အချိန်ကျရင် မိဘတွေအပေါ် နားလည်သွားနိုင်ဖို့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားချိန် ရှိပါသေးတယ် ... ကလေးကို နာကျင်စေမယ့် စကားတွေ မပြောပါနဲ့ ...”

“ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး ကိုကျော် ... သမီးလေး ... သမီးလေးကို ဒီတိုင်းပဲ ထားခဲ့ရတော့မယ် ... ကျွန်တော် ...”

ဦးခနဂုဏ် ယောက်ျားကြီး မတန်မယ့် ရှိုက်ငိုလေသည်။ ။

“ဖေဖေကြီး ... ဖေဖေကြီး ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ... မေမေ ပြန်မလာတော့လို့ လား ...၊ မငိုပါနဲ့ ... ဖေကြီး မငိုပါနဲ့ ... ဟီး ... ဟီး ... ဘိုးဘိုးကြီး ဖေကြီးကို ချောပေးပါ ... ဟီး ... ဟီး ...”

“မငိုနဲ့ မီးလေး ... မငိုနဲ့ နော် ... လာ ... ဘိုးဘိုးကြီးတို့ ကန်ထဲမှာ လိပ်ပေါက်စလေးတွေ သွားချကြမယ် ...”

ဦးကျော်ထွန်း တေးကဗျာကို ချိပိုး၍ ထွက်သွားလျှင် အခန်းတစ်ဖက် အကွယ်မှာ ဂုဏ်က ရပ်နေလျက် ...

“တောက် ...”

နံရံမှာ လက်သီးဆုပ်နဲ့ နဖူးထိကပ်ရင်း ပြင်းရှသော တက်ခေါက်သံသည် ...၊

